

Hvězdičky plály

František Nedvěď

Hvězdičky vzplály, zmlkly i skály, podvečer vlahý byl.
Zmlkla i říčka, když jsem tvá líčka poprvé políbil.
Byla jsi tenkrát v té chvíli krásná, jak obláček bílý,
ústa tvá hrála, snad si se bála, že bych ti ublížil.

Ruka tvá bílá pel retú skryla, přede mnou ve dlaních.
Kraj s nocí splýval, když jsem ti zpíval písničku o růžích.
Byla jsi tenkrát v té chvíli krásná, jak obláček bílý.
Hlas mého lkaní po milování zanikl v peřejích.

Měsíc se vznítil, na skály svítil, nás oba přikryl stín.
Lesklé slzičky jako hvězdičky skanuly na tvůj klín.
Byla jsi tenkrát v té chvíli krásná, jak obláček bílý.
S uvadlou vůní zmizel nám v túni věneček z kopretin.